

הסמור הרשע

יום אחד עבר הסמור במורד הגבעה כשפתאום ראה סלע גדול.

"האם אותך ראיתי עכשיו מטייל ביער?" שאל, כי סמורים הם חיות זהירות ורוצות תמיד לדעת את הכל.

"לא, בוודאי שלא אני" ענה הסלע "אינני יודע ללכת."

"אבל אני ראיתי שהלכת" התעקש הסמור.

"נדמה לי שאינך אומר אמת" הגיב הסלע.

"זה לא יפה לומר כך, כי אני ראיתי שהלכת" אמר הסמור "אבל בכל אופן אני בטוח שלא תוכל לתפוס אותי!" הוא רץ כברת דרך והביט אחורה כדי לראות האם הסלע הולך אחריו. אבל לאכזבתו הרבה הסלע נשאר במקומו. אזי הסמור חזר ובכפו נתן לסלע מכה חזקה. "אולי עכשיו תנסה לתפוס אותי?" אמר.

"אני לא יכול ללכת, אבל אני יכול להתגלגל!" ענה הסלע.

הסמור צחק "אך, זה אותו דבר" והתחיל לרוץ במורד. תחילה רץ לאט "רק לתת לסלע הזדמנות" חשב לעצמו אך מיד הגביר את ריצתו כי הסלע

היה כבר מיד אחריו. אבל כמה שלא רץ מהר, גם הסלע התגלגל מהר יותר. הסמור התחיל להתעייף והצטער כבר שלא עזב את הסלע במנוחה. הוא רץ בכוון היער, כי חשב שבין העצים הסלע לא יוכל לעבור. הוא התאמץ מאוד, אבל שום דבר לא עזר והסלע היה תמיד צמוד אחריו.

בסוף הסמור נעשה כל כך עייף שלא יכול היה לרוץ יותר ואז רגלו נתקלה בשורש של עץ והוא נפל.

הסלע עצר מיד אך אז נשמעה צעקתו של הסמור: "רד ממני, אינך רואה שאתה דורך על הרגליים שלי?"

"למה לא עזבת אולי במנוחה?" אמר הסלע "לא רציתי לזוז. אני שונא לזוז. אבל אתה רצית זאת, ועכשיו אני לא אזוז עד אשר יכריחו אותי."

"אקרא לאחיי" אמר הסמור "ותראה שהם חזקים ממך." והוא קרא וקרא וקרא עד שנאספו סביבו זאבים ושועלים וכל מיני חיות אחרות, שבאו לראות מה קרה.

"איך הצלחת להיכנס מתחת הסלע הזה?" שאלו כל אלה שעמדו מסביבו, אך הסמור לא ענה כי התבייש להודות שאת הצרה הביא עליו בעצמו.

"היה לי משעמם ורציתי לשחק עם מישהו" אמר בסוף "והצעתי לסלע הזה שינסה לתפוס אותי. מובן שאני רצתי מהר יותר, אבל מעדתי ונפלתי והוא עלה עלי. זו הייתה רק תאונה."

"מגיע לך, כי היית טיפש" אמרו החיות והן ניסו להזיז את הסלע. משכו ודחפו אבל הסלע לא זז. "אינכם שווים כלום" כעס הסמור שכאבו לו מאוד הרגליים המחוצות "ואם אינכם יכולים לשחרר אותי אקרא לידידי הרעמים והברקים ואז תראו מה אלה יכולים לעשות."

הוא קרא בקול רם לברקים שיבואו לעזור לו ובאמת כעבור מספר דקות הופיעו עננים כבדים ונשמעו רעמים כל כך חזקים שכל החיות, הזאבים, השועלים והאחרים חיפשו מהר מכסה. אבל קודם ביקשו מהרעמים שהם רק ישחררו את רגלי הסמור ויורידו את פרוותו, אבל ישאירו אותו בחיים וללא פגע.

הרעם חזר לענן, צבר הרבה כוח והכה בסלע כל כך חזק שזה יתפרק לחתיכות. תוך כדי כך הוא גם קרע את פרוותו של הסמור, אבל בזהירות כזו שלחיה עצמה לא קרה כלום.

"זה היה די מגושם" אמר הסמור כשהוא עומד ערום "יכולת בוודאי לשבור את הסלע בלי לקרוע

את פרוותי לחתיכות קטנות" והוא התחיל לאסוף את הקרעים. זה לקח לו הרבה זמן כי הם היו רבים, אך בסוף הוא הצליח למצוא את כולם. "עכשיו אלך לאחותי הצפרדע" אמר לעצמו "והיא תתפור לי אותם" והתחיל ללכת לכוון הביצה, בה חיה אחותו.

"האם תוכלי לתפור לי את המעיל שלי? הייתה לי תאונה והוא נהרס" אמר כשמצא את הצפרדע. "ברצון רב" ענתה כי הייתה מנומסת מאוד. היא הוציאה מיד את המחט והחוט שלה והתחילה בעבודה. אך למרות שהייתה טובת-לב, היא לא הייתה חכמה וזריזה במיוחד וחתיכות רבות של המעיל נתפרו שלא במקומן. הסמור, שהקפיד מאוד על לבושו, ניסה ללבוש את המעיל והדבר הכעיס אותו מאוד.

"כמה שאת רשלנית" קרא "האם את באמת מצפה שאלבש מעיל כזה. הוא לוחץ לי בחזה ועל הגב יש בליטות כאילו הייתי גיבן. ידעתי שאת טיפשה, אך לא חשבתי שעד כדי כך!"

הוא נתן לה מכה בראש, הפיל אותה ישר לתוך המים והלך אל האחות הצעירה, עכברת השדה. היא ישבה לפני ביתה ואכלה תפוח. "הבוקר נקרע המעיל שלי." סיפר "לקחתי אותו לאחותנו

הצפרדע וביקשתי שהיא תתפור לי אותו. אך תראי את העבודה הרשלנית שלה. אנא, תפרקי אותו שוב ותחברי כפי שצריך. אני מקווה שאת תעשי זאת טוב יותר." הסמור היה בוגר מהעכברה ונהג לדבר אליה בצורה לא כל כך מנומסת. אך העכברה הייתה רגילה לכך וענתה "אני מציעה שתישאר כאן עד שאגמור את התפירה. אז אוכל לעשות תיקונים אם לא הכל יתאים בדיוק." הסמור התיישב על ערמת שרכים יבשים ולקח תפוח, אפילו בלי לשאול רשות. בסוף המעיל היה מוכן והסמור לבש אותו. "אכן עכשיו הוא בסדר" אמר "כשאעבור כאן שוב, אביא לך קצת גרעינים בתמורה." והוא רץ משם. הוא הסתובב ביער ימים אחדים אך בסוף הגיע למקום בו לא יכול היה למצוא כל מזון ושבוע שלם לא אכל כלום. הוא היה כבר מיואש לגמרי, כשראה פתאום דובה שישנה על הדשא. "הנה הארוחה שלי!" חשב. אך איך הוא יכול להרוג את הדובה, שהיא גדולה ממנו בהרבה? אי-אפשר לעשות זאת בכוח ולכן הוא מוכרח למצוא איזו שהיא תחבולה. אחרי שחשב זמן מה ניגש לדובה ושאל "האם זאת את, אחותי?" הדובה התעוררה, הביטה על הסמור ומלמלה

לעצמה "מעולם לא ידעתי שיש לי אח". היא רצה מיד לעץ וטיפסה עליו. הסמור כעס כשראה את ארוחתו בורחת ממנו, במיוחד שהוא בעצמו לא ידע לטפס על עצים. הוא נעמד לרגלי העץ וקרא בקול רם "רדי, אחותי. אבא שלנו שלח אותי לחפש אותך. הלכת לאבוד כשהיית עוד קטנה מאוד ורק לפני ימים אחדים נודע לנו משועל אחד איפה את נמצאת." כשהדובה שמעה זאת היא ירדה קצת יותר נמוך והסמור המשיך "האם את אוהבת אוכמניות? אני מכיר מקום בו הן צומחות בצפיפות כזו שלא ניתן לראות את הקרקע תחתם., תראי בעצמך. מורד הגבעה כולו אדום מהם." "אני לא יכולה לראות למרחק כזה" ענתה הדובה, כשהיא יורדת עכשיו ממש נמוך "לך יש כנראה עיניים טובות מאוד! הלוואי והיו גם לי כאלה, אך אני קצרת ראייה." "כך היה גם לי, אבל אבא מרח לי מיץ אוכמניות על העיניים" אמר הסמור "ואם את רוצה, תאספי קצת אוכמניות ואעשה כך גם לך. אז תוכלי לראות טוב כמוני." לקח לדובה זמן מה לאסוף אוכמניות, כי היא התנועה באיטיות, אך בסוף היא חזרה עם סל

מלא ונתנה אותו ליד הסמור.
"אהה, זה מצוין אחותי" קרא הסמור "עכשיו
תשכבי כאן על הדשא עד שאסחוט מהם מיץ."
הדובה שהייתה כבר עייפה נשכבה על הדשא.
אחרי זמן מה אמר הסמור "אני כבר מוכן, אמרח
לך מיץ על העיניים אבל זה יצרוב לך קצת. רק אל
תזוזי כלל כי אחרת המיץ ישפך וצריך יהיה לעשות
זאת שוב."

הדובה הבטיחה שתשכב בשקט, אבל ברגע
שהמיץ נגע בעיניה היא קפצה מהמקום.
"לא, את מוכרחה לסבול קצת כאב" אמר הסמור
"אבל הוא יעבור מהר, ואז תוכלי לראות מרחוק
דברים, שלא חלמת עליהם אפילו."
הדובה נשכבה שוב וכשעיניה היו מלאות מיץ כך
שלא ראתה כבר כלום, הסמור הוציא סכין, וניסה
לדקור אותה בלבה.
אך ברגע האחרון מרוב כאב ובהסח הדעת הדובה
הניפה את כפה בכוח ופגעה בסמור, שהשתטח
על הארץ ומת.